Ioana Sarah (II)

On August 08, 2020

Încearcă să faci loc inspirației tale să se manifeste liber la îndemnul motivației de a înțelege sensul vieții suspendat între nevoia sufletească a unei apetențe intelectuale neistovite și experiențele unei realități care transcende ceea ce e trecător.

Trebuie să-ți spun Nicu, așa cum deseori îmi place să mă pronunț asupra anumitor lucruri pe care le cunosc prea bine, că totul este relativ. Însăși relativitatea aparține principiilor fizice care reprezintă fundamentul creării acestei lumi. Ştiința e ca o clădire cu etaje separate, sau ca și cum aș spune că un corp e în mișcare dacă are reper pe un altul... altfel totul este static pe lumea asta. De aceea, trebuie să suporți uneori aparențele unor vieți perfecte, aparențele unor mari adevăruri generate de ficțiune, sau aparențele unor realități științifice cum este evoluția.

Toți trăim o mirare ca pe un fapt deosebit atunci când citim cărți, vedem enunțuri date de știința asta de care tot vorbești tu, și tot mai găsim alternative în răspunsurile aparent logice. În matematică trei înălțimi se întâlnesc într-un punct, dar deși într-un triunghi nu erau evidente orice îndoială pare exclusă, uneori axiomele trebuie acceptate fără demonstrație. Iată, deci, că lumea în care trăim este o treaptă mai înaltă a științei percepută doar de acela care observă numai ceea ce e construit, dar care nu observă existența terminată pe o treaptă a urcușului ceresc.

În această lume trebuie să facem loc inspirației și inteligenței să se manifeste liber. O minte sănătoasă într-un corp sănătos, de aici rezultă ceva armonios, nu toți posedă cele două în același timp. Tu doar poți să presupui anumite lucruri despre viață și despre lume, de știut nu știi nici când știi, și când știi este important să știi ce nu știi...Ştii cât contează asta?

Bine spunea Marie Curie: *"În viață nimic nu trebuie să fie de temut, ci doar de înțeles. Este timpul să înțelegem mai mult astfel încât să ne temem mai puțin."* Poate ai vrea și tu să te încadrezi în categoria "unicat", însă mulți le au pe ambele, mulți nu. E bine că e bine, altfel era rău. În lumea asta cu cât citești mai mult, cu atât mai mult înțelegi oamenii, firea lor. Ai toate răspunsurile despre ei și îți apar înaintea ta la timpul potrivit.

Un sfat pe viitor. Fii mereu sincer, nu juca teatru, nu te preface și nu minți niciodată un trandafir. El va simți și va ști totul, pentru că a văzut mai multe ca oricine. Și semnele, el știe să le citească mai bine ca oricine.

Leadership: Miezul ființei tale se formează în locul unde găsești tot ceea ce ai nevoie pentru a transforma orice eveniment din viața ta într-o poveste care oscilează între amintire și uitare?

Lumea este o viață pe care o trăiești cu capul în jos și cu fruntea în sus. Uneori totul este înșelător chiar dacă ți se pare că vezi totul foarte clar. Crezi că știi adevărul, dar de fapt spui numai minciuni fiindcă mereu se descoperă ceva nou care să-ți pună în dificultate ipotezele. Și nu fă niciodată ce nu ți-ar plăcea să ți se facă. Aici este Dumnezeu. În fraza asta îl vei găsi pe El. Atât știu.

Ştii...îmi place să vorbim...însă îmi spun că poate într o zi vei dispărea...spun asta să accept ușor când se va întâmpla. Mie mi-ar plăcea ca tu să dispari? Nu cred că ți-ar plăcea. Fiindcă omul ce dispare este ca foile de hârtie pe care le șterge timpul: poți considera aceasta drept un fapt involuntar, dar în lumea spirituală omul trebuie să creeze el însuși o situație în care

nu există vreun feeling trecător.

Iar viața se trăiește la fel cum citești cărți: încerci să reacționezi la diverse provocări și de fapt constați că nu ești decât un personaj care se plimbă într-un baston, neputându-și controla propria poveste. Speri să apuci să mai citești din ea până când nu apare o copertă nouă care te face să o uiți. Din acest motiv, cred că miezul existenței tale se formează în locul unde găsești tot ceea ce ai nevoie pentru a transforma orice eveniment într-o poveste care oscilează între amintire și uitare. Acest loc este, de fapt, un rezumat al trăirilor pe care dorești să le experimentezi și să le oglindești într-o lume aflată într-o continuă schimbare.

Eu cred că cele mai adevărate cărți se scriu din convorbiri reale. Şi poate zici că nu vei dispărea pentru că nu îți place nici ție să dispar eu. Adică să fim onești. Doi oameni fac aceleași lucruri când sunt în aceeași trăire. Apoi fiecare se trage fără să știe, puțin în stânga...puțin în dreapta și, astfel, crește distanța dintre ei. Însă nu poți pleca de la ceva care îți place. În care te regăsești și te completezi. Oricât de nebun ai fi. Şi, bineînțeles, toate cărțile sunt interesante, dar sunt unele desebite despre viață. Cum sunt cărțile scrise de Mika Waltari, Ştefan Zweig, Alexandre Dumas sau Victor Hugo. L-am preferat pe Zweig. De la el, din cele peste 20 cărți, romane excelente, am învățat despre oameni. Foarte multe.

Ştii, citind tot mai mult simți că trăiești povești de viață reale și înveți să fii un personaj care se "reconstruiește" la o vârstă târzie. Nimeni nu are timp să învețe doar din experiența proprie, ar dura prea mult. Chiar și comunicarea cu diverse persoane se încadrează la capitolul experiențe de viață. Vei înțelege omul. Oamenii. Femeile. Obsesiile. Frumusețea. Şi sufletul. Bărbații. Dorințele lor. De exemplu, "Secret Arzător" este o carte de o profunzime rară. Îmi place să cred că știu multe. Nu totul. Însă nu prea sunt întrebări pe care să nu mi le explic dacă singură mi le pun. Citește-o. Atât. Are un scris artistic. Și cea mai profundă gândire. Şi multe secrete...arzătoare. Ale oamenilor. Sufletele lor, mintea lor, ascund atâtea.

Leadership: Cum abordezi o revelație despre tine însuți prin prisma unei realități care există numai într-o proză care pune în mișcare întreagă lume a unei alte ființe într-un tablou de suflet personalizat?

Şi tu spui atâtea...despre urât și frumos. Eu doar trebuie să intuiesc adevărul. Să îl intuiești? Parcă eu sunt nisipul, iar tu sita care cerne. Intuiește. Îți dai seama cum adevărul este atunci când intuiești ce vrea celălalt. Ce simte. Ce îl surprinde. Şi multe altele. Mi se revelează totul...oricine mă poate minți. Asta e ușor de făcut. Dar pe "Cel de Sus" nu îl poți minți.

Îmi place cum te întorci la câte ceva vorbit seara. Şi revii cu precizări ziua următoare. Noaptea e un sfetnic bun. Nu așa se spune? E ca și cum eu am plecat cu un tren dintr-o gară și tu ai rămas acolo încă. Așa că sunt nevoită să mă întorc. În gară. Cu puțin noroc o să scriu ceva azi cu sensul ăsta. Să știi că e pentru tine. Când citești astea e ca la contabilitate: tragi o linie involuntar și faci inventarul (ce stări îți lipsesc, ce ai, ce ai mai vrea). Îmi trimiți un text cu fața. Alt text mi-l trimiți invers. Altul pe lungime într-o dungă de telepatie, și imprimată pe spațiu, timp, existență și infinit. M-ai amețit. Telefonul e de vină, capteaza prost imaginile. Dar e bine și așa. Ca să fiu sigur că citești. Atunci când te îndoiești că citești, te rog să mă pui să scot ideile principale. Ai fi în stare? Citesc zilnic când mă trezesc. O oră, două. Foarte frumos. Tu oricum vei face o poezie despre toate astea.

Îți spun un secret. Când vorbim. Vrei acum să-ți zic? Așa... Acum mai mult timp vorbeam cu cineva. Eu nu eram doritoare să postez ce scriu. Îi dădeam lui și punea la el. Era fericit. Deși nu erau ale lui. De la un timp îmi zicea că nu mai are niciuna. Trăia prin cuvintele și emoțiile tale. I-am zis că acum le păstrez. Vreau să impresionez pe cineva. Da. Trăia. Ca într-o altă lume. Într-un timp mă supărase. Ştiu. A murit tipul. Ba nu. L-am șters. A rugat o cunoștință să îl deblochez. Apoi a început să își pună și poza. Era înnebunit câte aprecieri avea. Voia să fiu soția lui? Nu știu, poate m-ar fi iubit nebunește. Zicea că uneori mă invidiază că nu poate scrie așa. Scriu cu sufletul meu, nu cu sufletul altuia. Pentru tine scriu. La mine nici eu nu aș

pune ce ai scris tu. Aici iar ne potrivim. Eu admir ce scrii tu. Eu scriu ce pot.

Mi se părea așa de real totul că nu mai știam când există iluzie și când e proză. Este interesant ce citești și are legătură cu realitatea. Adevărata atingere sufletească este cea fizică, dorința...emoția. Restul doar cuvinte...care trec...se uită. Şi asta e adevărat. Nu uiți ce te face cineva să simți. Da. Şi eu am vrut să spun. E bine că scrii pentru cineva. Ești îndrăgostită. Ba nu, scriu pentru tine...

Un tablou personalizat cu Eul unei alte ființe surprinde acea acea nemărginire de simțiri, de patimi de doruri nespuse, gânduri mărețe, toate acestea îngrămădite într-o viață (de poveste) care nu mai este experiență, ci este numai stare de spirit.

Ioana Sarah este, într-un fel, alter-egoul meu într-o lume plină de gânduri, ce se confundă cu povestea unui om obișnuit ce își pune în scenă propriile scrieri și pozițiile pe care le adoptă față de cea mai concretă actualitate, sau a unui om care întâlnește mai multe persoane într-una singură și, astfel, reușește să devină altcineva.

Source: https://neculaifantanaru.com/ioana-sarah-II.html